

Arrest

nr. 78 193 van 28 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 december 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 12 januari 2012.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. LAUWERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 7 juli 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De aanvraag werd op 7 december 2011 onontvankelijk bevonden. Verzoeker kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen.

“Reden(en)

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarin de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de

diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, hij dreigt aan zijn lot te worden overgelaten. Hij beweert dat hij in Marokko geen enkele opvang meer heeft, dat niemand hem de nodige hulp zou kunnen verlenen qua onderdak, voedsel, etc. en dat hij bijgevolg zou worden blootgesteld aan een mensonwaardige behandeling, wat een schending zou inhouden van artikel 3 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 3 EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn bewering te staven met een begin van bewijs terwijl het in casu enkel bij een bewering blijft en niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op vernoemd artikel. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

Wat het argument betreft dat betrokkene geen opvang meer heeft en niet de nodige hulp zou kunnen verkrijgen qua onderdak etc.: ondanks het feit dat betrokkene beweert geen familie meer te hebben in Marokko, lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen enkel familielid, geen vrienden en/of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Bovendien staat het betrokkene vrij beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IDM over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomstgenererende activiteiten, Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Deze elementen vormen bijgevolg geen buitengewone omstandigheid.

Betrokkene zegt dat zijn banden met zijn herkomstland volledig gebroken zouden zijn, dat hij zijn volledig privé- en familieleven in België heeft uitgebouwd en dat een verplichte terugkeer een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM. Wat de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, waaruit geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel voortvloeit, en wat niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering. Gewone sociale relaties vallen overigens niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Dit element vormt bijgevolg geen buitengewone omstandigheid.

Wat het aangehaalde argument betreft dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De aangehaalde elementen van integratie (zijnde dat betrokkene de Nederlandse taal machtig zou zijn, dat hij competent is om een arbeidsbetrekking uit te oefenen, dat hij op alle mogelijke manieren zou geprobeerd hebben om perfect te integreren in België, dat hij hier een sociaal netwerk zou uitgebouwd hebben en een relatie met een Belg zou aangegaan zijn) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8/10/1981....";

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerst middel aan dat luidt als volgt:

"B. Eerste ernstig middel: schending van artikel 9 bis van de Wet van 15/12/1980. Overwegende dat zonder enige verdere motivatie er wordt gesteld dat de omstandigheden, aangehaald door vertoger geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken in de zin van art. 9 bis van de wet van 15/12/1980; Zonder enig nader onderzoek weerhield de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dit gegeven; Nochtans is er aan voorbijgegaan dat vertoger reeds sedert 2004 in België verblijft en iedere band met Marokko heeft verloren; Door het verloop van tijd kan vertoger zich niet meer reïntegreren in zijn vaderland waar hij noch familie, noch vrienden, noch kennissen heeft; Dat in tegendeel op een buitengewoon knappe wijze vertoger er heeft voor gezorgd de Nederlandse taal machtig te zijn, in Antwerpen zijn draai te hebben gevonden en in zijn bestaan voorlopig kan voorzien, definitief wanneer zijn verblijf volledig zal geregeld zijn; Overwegende dat het niet opgaat te stellen dat er nog andere instanties mogelijk zijn om deze omstandigheden te concretiseren, de mogelijkheid daartoe wordt hem gewoon ontnomen; Dat vertoger met de buitengewone omstandigheden zijn

duurzame locale verankering in België heeft aangetoond; Overwegende dat vertoger immers sociale banden in België heeft, over de kennis beschikt van één van de landstalen en bereid blijft nog verdere alfabetiseringscursussen te volgen; Overwegende dat eveneens hij werkbereidheid aan de dag legt en de nodige middelen heeft gevonden om voorlopig in zijn dagelijks bestaan te voorzien; Overwegende dat vertoger dan ook een eerzaam en te bewonderen burger is en blijft;”

2.1.2. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt wordt het hem, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Hieruit volgt dat enkel wanneer de betrokken vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt en er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfs-machtiging in België kan worden aangevraagd.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard. Uit het administratieve dossier en meer bepaald uit de aanvraag om machtiging tot verblijf blijkt dat verzoeker met betrekking tot de buitengewone omstandigheden de volgende elementen heeft aangehaald: bijzondere banden met België, zijn verblijf in België sinds 2004, de uitbouw van zijn volledig privéleven en familieleven en hij zou geen enkele opvang, noch financiële, noch sociale hulp hebben in Marokko.

De aanvrager dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Uit de bestreden beslissing blijkt dat op alle door verzoeker ingeroepen elementen geantwoord werd.

De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn betoog geenszins aantoont dat de verwerende partij artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet heeft miskend door te stellen dat het feit dat verzoeker sinds 2004 in België verblijft, dat hij bijzondere banden met België heeft, dat de uitbouw van zijn volledig privéleven en familieleven in België heeft en dat hij geen enkele opvang, noch financiële, noch sociale hulp zou hebben in Marokko niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Verder is de bestreden beslissing uitdrukkelijk ingegaan op verzoekers element dat hij nergens terecht zou kunnen in Marokko.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift opnieuw naar de motieven die hij reeds aanhaalde in zijn aanvraag. Uit de beslissing is gebleken dat op alle elementen uitvoerig ingegaan werd in de beslissing. Hierbij dient gewezen te worden op het feit dat in de beslissing verwezen werd naar de mogelijkheid om beroep te doen op het IOM. Verzoeker brengt tegen deze motieven niets in.

Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat er elementen voorhanden zijn die hem zouden verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar bij de Belgische diplomatieke of consulaire post, een aanvraag in te dienen. Het feit dat hij reeds sinds 2004 in België zou verblijven, verhindert hem geenszins om een aanvraag in zijn land van herkomst in te dienen.

Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“B. Tweede ernstig middel: schending van het behoorlijk bestuur in het algemeen en Zorgvuldigheids- en Redelijkheidsbeginsels in het bijzonder. Overwegende dat de verwerende partij die een beslissing neemt dewelke in strijd is met art. 9 bis van de wet van 19/12/1980 bovendien indruist tegen de expliciete bedoeling van de wetgever en in strijd is met de algemene geest van de wet van 15/12/1980

een beslissing neemt welke wordt genomen in strijd met het beginsel van behoorlijk bestuur in het algemeen en het Zorgvuldigheids- en het Redelijkheidsbeginsel in het bijzonder; Dat de beslissing werd genomen in strijd met het dossier en de inhoud van het administratief dossier wat de verwerende partij niet onbekend zou mogen zijn, zodat hier onzorgvuldig werd gehandeld; Overwegende dat minstens op deze grond de beslissing als niet zorgvuldig dient te worden aangemerkt en de beslissing moet worden vernietigd; Dat de bestreden beslissing dan ook werd genomen in strijd met de inhoud van het dossier en getuigt van onzorgvuldigheid, minstens onredelijkheid; Overwegende dat de bestreden beslissing enkel stelt dat er geen buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9 bis van de Wet van 15/12/1980 voorhanden zijn, er zich toe beperkt dit te stellen en daarna op vrij algemene wijze ogenschijnlijk uitvoerig verwijst naar andere mogelijkheden, daarbij uit het oog verliezende dat de besluitvorming aanleiding zal geven tot expulsie uit het Rijk; Dat dergelijke redenering van de Ambtenaar dossierbehandelaar al te simpel is en lapidair; Dat de bestreden beslissing dan ook niet draagkrachtig werd gemotiveerd zoals voorzien in art. 2 & 3 van de Wet van 29/7/1991 en art. 62 van de Wet van 15/12/1980 bovendien werd genomen in strijd met het Zorgvuldigheids- en Redelijkheidsbeginsel; Dat meteen de administratieve beslissing van verwerende partij genomen werd in strijd met de wettelijke opdracht van verwerende partij zoals voorzien in art. 9 bis van de Wet van 15/12/1980 en dient te worden vernietigd; Overwegende dat in de gegeven omstandigheden de motivering dan noch als draagkrachtig, deugdelijk in feite, noch in rechte kan worden aanzien, bovendien niet afdoende, zodat de vernietiging van de akte zich opdringt;"

2.2.2. Verzoeker betoogt dat de beslissing genomen werd in strijd met de inhoud van het dossier en van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid getuigt.

Verzoeker geeft te kennen niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing, maar toont niet aan dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Hij maakt niet duidelijk op welke wijze de elementen verkeerd werden beoordeeld. Verzoeker beperkt zich tot het uiten van kritiek, doch toont niet in concreto aan dat de beslissing genomen werd in strijd met het dossier. Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel werd er met alle door verzoeker opgeworpen redenen rekening gehouden, doch deze werden niet weerhouden als buitengewone omstandigheid. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk bevonden en er werd ingegaan op alle door verzoeker aangehaalde elementen. Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

De verwerende partij kan geen onzorgvuldig gedrag verweten worden nu verzoeker niet aantoont dat de beslissing genomen werd op basis van een verkeerde voorstelling van feiten.

Het tweede middel is ongegrond.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC